Glosy a aktuality.

Úmluva o odměně za práce přes čas.

Nejvyšší soud v plenárním rozhodnutí ze dne 21. června 1937, pres. 398/37, sb. n. s. č. 16.217, vyslovil tuto důležitou zásadu, jíž konečně správně usměrněna byla kolísající prakse soudů:

»Úmluva stran o odměně za práce přes čas (zákon z 19. prosince 1918, č. 91 Sb. z. a n.) není zakázána a lze platně paušalovati i odměnu za takové práce bez zřetele na to, zda příslušné správní úřady práci přes čas povolily, či nikoliv.«

Zajímavým doplňkem tohoto plenárního rozhodnutí jest rozhodnutí z 11. května 1937, č. 16.242 sb. n. s., jež přináší tuto právní zásadu:

»Paušalovanie odmeny za práce prez čas tým spôsobem, že odmena za ne je zahrnutá v smluvenej odmene za všetky práce, ktoré je zamestnanec povinný konať podľa služobnej smluvy, nie je zakázané a je prístupným a vhodným spôsobom odměňovanie služieb, ktoré pre ich povahu a menivosť nemožno ohraničit určitým počtem pracovných hodín a ktoré zamestnávateľ nemôže spoľahlive kontrolovať (rovnako: Sb. n. s. č. 12.996).«

V důsledku cit. plen. rozhodnutí bude pravděpodobně nutno změniti také stanovisko, které nejv. soud zaujal v rozhodnutí ze dne 13. května 1937, č. j. Rv I 943/37, sbírky min. sprav. č. 219:

»Úmluva, že zaměstnanec obdrží za nedovolené práce přes čas měsíční dovolenou místo dovolené 14denní, na kterou měl jen nárok, jest nicotná.«

Je-li přípustno odměnu za práci přes čas paušalovati, není nutno, aby paušál byl vždy peněžitý, neboť § 7, odst. 4 zák. o osmihodinné době pracovní č. 91/1918 mluví sice o placení, avšak nejv. soud toto placení interpretuje správně šíře jako »odměnu«, t. j. úhradu jakoukoliv, nikoliv jen peněžitou.

Nový výklad §§ 81, 91 j. n. krajským soudem civilním v Praze?

Proti žalobě o zaplacení 20.000.— Kč »pod exekucí vůbec a zejména pod exekucí na nemovitost danou do zástavy«, podané u okresního soudu na Mělníce, vznesla žalovaná námitku věcné nepříslušnosti. Okresní soud v Mělníku vyhověl námitce a odmítl žalobu usnesením C II 387/37, takto odůvodněným:

»Jest nesporné, že zatížená nemovitost, která pro zažalovanou pohledávku byla dána v zástavu, jest v obvodu zdejšího soudu. Než pokud jde o příslušnost věcnou, netvrdila žalující strana úmluvu ve smyslu § 104 j. n. V důsledku toho jest věcně příslušným krajský soud civilní v Praze.«

Do tohoto usnesení podala žalující strana stížnost. Krajský soud civ. v Praze vyhověl stížnosti usnesením R III 866/37-9, zamítl námitku nepříslušnosti a uložil žalované straně povinnost zaplatiti útraty sporu kompetenčního. V odůvodnění se praví:

»Podle žaloby a vylíčení skutkového děje tam uvedeného jest patrno, že jedná se o žalobu na zaplacení hypotekární pohledávky ve výši Kč 20.000.—, a že tudíž příslušnost soudní nutno posuzovati dle §§ 81, 91 a 95 jur. normy. Podle § 95 j. n. pak žaloby, v § 91 j. n. uvedené, mohou býti podávány u soudů tam řečených i tenkráte, když by tyto soudy vlastně nebyly podle ustanovení o předmětné příslušnosti příslušny rozhodovati o majetkovém nároku, jehož se žaloba domáhá. Leží-li tedy v zástavu daná nemovitost v obvodu okresního soudu v Mělníku a je-li tudíž dovolaný soud místně příslušným ve smyslu §§ 81 a 91 j. n., pak jest ve smyslu § 95 j. n. příslušným i pro předmětnou žalobu na zaplacení hypotekární pohledávky bez ohledu na zažalovaný obnos.«

Ve smyslu nového znění § 528/I c. ř. s., daného čl. I. č. 5 zák. 251/34, jest toto rozhodnutí pravoplatné.

Uvedený výklad se ovšem se zákonem nijak nesrovnává a v ustanovení §§ 81, 91, 95 j. n., nemá opory. Nutno rozlišovati mezi žalobou o uplatnění zástavního práva a žalobou o zaplacení pohledávky zástavním právem zjištěné. Podle § 91 j.